

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Sara Cate
PRAISE

Copyright © 2022 by Sara Cate
All rights reserved.

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05142-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

LJUBAV
bez pravila

SARA KEJT

Prevela Tatjana Bogunović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

Za sve dobre devojke.

PROLOG

Sedam godina ranije

Emerson

„I tako je držim za kosu i oboje smo u onom trenutku kada je pogledam u oči i kažem joj: 'Sad budi dobra devojčica i popuši mi kurac.' Sledeće što vidim jeste kako ona podiže pesnicu i zabada mi je pravo u lice.“

„Oh, sranje!“ Garet opsuje i napravi grimasu.

„Prokletstvo!“, uzvikuje Hanter.

S druge strane stola, Megi, jedina žena u grupi, izgleda zgroženo.

Stresem se, pipkajući bolnu, tamnoljubičastu modricu koja se širi oko moje očne duplje.

„Mislim da joj se to nije dopalo“, dodaje Megi cerekajući se, pre nego što otpije gutljaj belog vina.

„Stvarno to misliš?“, izleće iz mene dok grabim pivo i prislanjam hladnu čašu na lice, pokušavajući da ublažim bol koji mi pulsira oko očne jabučice. Povređen sam, ali više je povređen moj ponos. A najviše me boli što sam ponižen jer me je nokautirala lepa, mala brineta sa kojom sam flertovao nedeljama, a bio sam i više nego nestrpljiv da gurnem kurac u nju.

„Hoću da kažem... Mislio sam da se odlično slažemo. Delovala je dovoljno perverzno, i izgledalo je da je u toj priči, ali pretpostavljam da sam pogrešio. Očigledno ne voli malo degradacije u seksu.“

Na trenutak za stolom zavlada tišina. Za moja tri saradnika i mene, „hepi aur“ četvrtkom uveče u baru postao je mala tradicija. Svi mrzimo kompaniju za zabavu u kojoj radimo. Kada smo preuzeli ove poslove, radili smo to zbog uzbuđenja i ljubavi prema industriji. Sada se sastajemo na piću jednom nedeljno, da bismo pričali o tome kako bismo mi drugačije vodili kompaniju i koliko bismo bolje to uradili. Ali samo pričamo. Niko od nas nije spreman da napusti svoje stabilne pozicije i započne novu karijeru.

I više nego povremeno pričamo o seksu, i svako od nas tada otkriva svoje najprljavije tajne iz spavaće sobe kao gomila staraca koji dele epske ratne priče. Čak se i naša skromna Megi pridružuje. Osim Hantera i njegove dugogodišnje devojke Izabel, svi smo slobodni i svi nameravamo da tako i ostane. Jedna od prednosti rada u industriji zabave je to što radimo noću, pravimo žurke i pijanke, što znači da prilično često imamo seks, i to nam daje obilje tema za razgovor, tako da ne moramo da provodimo *sve* vreme zajedno pljujući po kompaniji za koju radimo.

„Jebiga, čoveče“, odgovara Gareth sa zamišljenim pogledom. „Mislim da je sranje što ne postoji način da se ljudi spoje po nastranim stvarima koje vole da rade u spavaćoj sobi.“

Svi za stolom odmah prasnu u smeh. Jer to je ono što Gareth radi. On se šali i očekuje niz zabavnih reakcija nakon svake rečenice koja izade iz njegovih usta, iako je to nešto što smo očekivali.

„Jebeno sam ozbiljan. Kako bi bilo lepo kada biste mogli da se nadete s nekim ko voli ista uvrnuta sranja kao i vi. Ne biste to morali da krijete ili da se stidite zbog stvari od kojih vam ovlaže gaćice.“

„Ti si jebeno lud, Garete“, odgovara Hanter, ali, dok spuštam svoju praznu čašu na sto, ne mogu da izbacim tu misao iz glave. Zašto aplikacije za sastanke ne spajaju ljude po njihovim seksualnim perverznošima? Ili još bolje... šta ako biste mogli da unajmite nekoga da ispuni te želje?

I da imate sigurno mesto gde biste mogli da se prepustite njima.

U tom trenutku pada mi na pamet da grupa ljudi sa iskustvom u industriji zabave možda ima prave veštine da izvede nešto ovako. Kad bismo samo imali hrabrosti da se upustimo u to. Moglo bi da počne kao

servis za sastanke, da to bude više od pukih poziva i spajanja radi seksa – da bude nešto ozbiljno, pa se ljudi ne moraju stideti zbog onoga u čemu uživaju.

A odatle može jedino da raste. Aplikacija za uslugu... a onda jednog dana i pravi kink* klub.

„Nisam“, tvrdi Gareth. „Ko ovde nema neke čudne seksualne želje koje je oduvek želeo, ali se previše plašio da traži? Mislim, očigledno, Emerson se ne plaši da traži.“

Svi se opet smeju, a Hanter me udara laktom u rebra, ali ja ne odgovaram jer još uvek razmišljam o ovoj ideji.

„Hajde. Ozbiljan sam“, kaže Gareth. „Od svih sranja koja ste uradili, koja je jedina stvar koju biste želeli da tražite? Svi znate da imate nešto. Pa hajde da čujemo.“

„Ti prvi“, odgovara Megi sa samozadovoljnim osmehom. Kao jedina žena, i to pomalo uzdržana, Megi je savladala veštinu izvrtanja razgovora, čime odvraća pažnju sa sebe kad god može.

„Dobro“, kaže on.

Nekako ih isključujem na minut dok svaki od njih deli svoje najdublje, najmračnije seksualne fantazije jer, kao što je Gareth predvideo, svako ima neku. I nisu baš tako nastrane.

To me je navelo na razmišljanje... ako svi za ovim stolom imaju svoje specifičnosti o kojima se previše plaše da pričaju... da li onda to imaju i svi u ovom baru? Svi u ovom gradu? U državi? Na svetu?

„U redu, Emersone“, kaže Hanter, ćušajući me u rame. „Tvoj red.“

„Oh, to je lako“, preseče me Gareth. „Zar niste čuli njegovu priču? Emerson voli da degradira i da ga zbog toga udaraju u lice.“

Gomila prasne u smeh, a ja se pridružujem, ali ne odgovaram. Pijem piće i blago se osmehujem, ali više se ne prepuštam. Jer oni možda misle da je degradacija moj stil, ali uopšte nije to u pitanju.

* * *

---

* Nastranost, perverzija. (Prim. prev.)

Sara Kejt

Sledećeg jutra javljaju nam da kompanija za koju radimo propada. Oni podnose zahtev za stečaj, a svi mi ostajemo bez posla, ali, pre nego što bilo ko od nas postane zvanično nezaposlen, imamo poslovni plan. Ja sam na čelu kompanije. Gareth brine o klijentima. Hanter radi sa programerima. A Megi upravlja svima nama. I tako je jednostavno.

Rođen je Klub razvratnih igrača.

Pravilo br. 1: Nikada nemojte trpeti dečka govnapara – otkačite tog gubitnika.

Čarli

„Koji ti je kurac, Čarli?“, Bo prasne kada me vidi da se zaustavljam sa spuštenim prozorima. Vilica mi se stisne kad izađem iz auta i zalupim vratima za sobom. Osvrćem se da pogledam svoju mlađu sestru, koja posmatra sa suvozačkog sedišta, i gutam poniženje koje doživljavam kada je čula kako me moj glupi, bivši dečko grdi na travnjaku ispred svoje nove kuće. Čak se i ne trudim da pitam šta sam uradila, jer je po njemu sve uvek nekako moja greška.

„Odjebi, Bo“, promrmljam kroz stisnute zube. „Samo mi daj moju polovinu depozita da mogu da krenem.“

Zaustavlja se između kamioneta i ulaznih vrata svoje kuće sa kutijom za selidbe u rukama. „Voleo bih da mogu, ali ti nisi bila na poslednjem sastanku sa stanodavcem, pa su poslali novac mom tati. Moraćeš to da preuzmeš od njega.“

„Tvom tati? Šta? Zašto?“

Bo unosi u kuću kutiju sa oznakom „X-boks sranja“ i spušta je na pod pored televizora pre nego što se vrati do kamiona. Iznajmljuje novu kuću sa svojim najboljim prijateljem i izgleda da se još uvek ljuti na mene što sam raskinula s njim. Bo i ja smo izlazili petnaest meseci, od kojih

smo šest proveli živeći u usranom iznajmljenom stanu, gde smo ubrzo saznali da se zapravo mrzimo. Izgleda da smo mogli ležerno da izlazimo i da spavamo zajedno, ali nije bilo moguće da budemo u zreloj vezi.

Trebalo mu je samo tri meseca života u stanu da me prevari – ili da ga uhvatim u tome, rekla bih.

„Da, Čarli. Mom tati. On je bio naveden u ugovoru o zakupu kao naš supotpisnik, a pošto ti nisi bila tu da podigneš depozit, oni su ga poslali njemu.“

„Jebem ti“, promrmljam. „Pa, žao mi je što nisam bila ovde, Bo, ali bila sam zauzeta. *Radila sam.*“ Namerno naglašavam tu reč, pošto sam ja radila dva posla, dok je on jedva zadržavao jedan duže od mesec dana.

„Prženje korn-dogova na pisti za rolere teško da te čini odgovornom u ovoj vezi.“

„Barem mogu da platim račune.“

„Hajde da to više ne radimo“, viče on dok lupa vratima prikolice kamiona. Bo nema problema sa *besom*, sam po sebi. On je samo seronja.

„Ti si započela.“

Bacim pogled na Sofi koja gleda iz auta. Ima stisnute usne i skupljene obrve. Pogled koji jasno govori da mrzi sve u vezi sa interakcijom između mene i mog bivšeg.

Odaću joj priznanje. Od samog početka, moja četrnaestogodišnja sestra je najveći Boov kritičar. Naravno, tada sam bila očarana njime i zaslepljena ljubavlju. A ona, pošto ima samo četrnaest godina, još uvek je imuna na magiju momaka s peščanosmeđim loknama, prodornim plavim očima, neverovatnim trbušnjacima i figurom od preko sto osamdeset centimetara.

„Pa, šta bi trebalo da radim?“, pitam, dok Bo nastavlja sa raspakivanjem, ignorišući moje prisustvo.

„Pa, ako želiš svoju polovinu depozita, pretpostavljam da ćeš morati da je dobiješ od mog tate.“

„Zar ne možeš ti to da mi uzmeš?“

Iz nekog glupog razloga, osećam se kao da sam *ja* ta koja je smarač. Bo je uvek bio ovakav. Uvek je znao šta da učini da se osetim bezvredno i da očajnički tražim bilo kakvu njegovu pažnju, pa sam provela više

vremena pokušavajući da mu ugodim nego da budem srećna – to je postalo potpuno jasno nakon što smo raskinuli. Ponekad zaista ne možemo da vidimo šumu od drveća, kako kažu.

„Znaš da više ne razgovaram sa tim seronjom.“

„Znači, nećeš uzeti svoju polovinu depozita?“

„Nije vredno toga“, odbrusi on. Pratim ga dok ide nazad ka kući.

„Pa, ja ne mogu da priuštim da izgubim taj novac, Bo.“

Uz dugi, ozlojeđeni uzdah, okreće se ka meni i prevrće očima. „Dobro. Evo.“ Izvlači telefon iz zadnjeg džepa i, namrgođen, brzo kuca nešto. Trenutak kasnije, moj telefon vibrira iz torbice. „To je njegova adresa. Sredi to sa njim.“

Onda samo odlazi, ostavljajući me s razjapljenom vilicom. „Ozbiljno? To je to?“

„Ako si zaista želela taj novac, trebalo je juče da se sastaneš sa stanodavcem.“

„Ti si seronja“, promrmljam, pre nego što se okrenem i ostavljam ga da raspakuje svoja sranja u svojoj novoj kući. Hodam prilazom prema autu gde moja sestra čeka sa bežičnim slušalicama u ušima i dajem sve od sebe da ne izgledam uznemireno. Ali, dok se penjem na vozačko sedište i zatvaram vrata, osećam njen prodorni, saosećajni pogled na sebi. Čelo mi pada na volan i borim se protiv želje da plaćem.

„Bo je kurton“, kaže ona tiho, a ja se nasmejem. Pustiti Sofi da psuje u mom prisustvu je ono što starija sestra radi. Moja majka dobije napad kada čuje da neka od nas psuje, pa ja puštam Sofi da to radi kada smo same. A u ovom slučaju, ne mogu da joj zamerim.

„Znam.“

„Bar si ti raskinula s njim.“

„Da. Šteta što još uvek nemam svoj novac.“ Vadim telefon iz tašne i otvaram poruku od Boa.

„A zašto?“

„Zato što sam idiot i zato što sam zabrljala. Sada moram da ga kupim od njegovog oca, a spremna sam da se kladim da iver nije pao daleko od klade.“

„Pa uzmimo ga“, odgovara ona, izgledajući malo previše željno da pokupi novac od potpunog stranca.

„Nemam pojma gde taj tip uopšte živi. I ne vodim tebe.“ Kliknem na adresu iz poruke i pokreće se aplikacija za mape, prikazujući crvenu oznaku na ulici neposredno pored obale okeana. „Ovo sigurno nije tačno.“

„Šta je to?“, pita ona naginjući se.

„Piše da je njegova kuća u okrugu Oušenvju.“

„I idemoooo.“

Ponovo se smejem i mrsim njenu kratku, izbledeloplavu kosu. Još uvek raste iz fejd frizure koju je napravila prošlog leta, tako da joj je sada odmah ispod ušiju.

„Dobar pokušaj, mali Štrumpfe, ali imaš časove klavira, a gospođa Vilkoksa će me ubiti ako opet zakasniš.“

Sofi prevrće očima i dramatično se pući dok se sklanjamo sa Boovog prilaza i krećemo preko grada do srednje škole gde Sofi ima časove. Čitavim putem ponavljam svaki trenutak svađe s Boom, a njegov oštar ton mi se urezao u pamćenje. Utrobu mi preplavljuje osećaj užasa dok razmišljam o tome da se moram suočiti s njegovim ocem.

Bo je retko pričao o svojoj porodici kada smo bili zajedno, a kad god bih pitala za njih, samo bi promenio temu, kao da ga je sramota. Bilo je dovoljno teško prošle godine naterati njegovog oca da nam bude sapotpisnik, a ubrzo nakon toga su se posvađali, i Bo je potpuno prestao da razgovara s njim. U početku smo bili povezani zbog našeg međusobnog prezira prema našim očevima. A ako je Boov tata imalo poput mog, cela interakcija će sigurno biti jebeni užas.

Pravilo br. 2: Bez durenja.

Emerson

Zašto me ona tako gleda? Replika Beti Pejdž sa ravnim crnim šiškama i prilično lepim oblinama kleči na podu pored mog stola i... duri se. Njene rubin-crvene usne su stisnute, a ona samo gleda u mene dok pijem kafu. Sve ono što *ne* bi trebalo da radi.

Ovo je vapaj za pažnjom, što ima smisla, s obzirom na to da je *moja pažnja* upravo ono što ju je dovelo ovde. Ja je bukvalno plaćam da zasluži da je potapšem po glavi ili da je malo pohvalim – to da *zasluži* je operativna reč. Do sada, ova devojka nije uradila ništa osim što me je ponižavala svom tom jebenom teatralnošću, a ja sam na dve sekunde od toga da je izbacim kroz vrata. Bukvalno.

Ako želiš moju pažnju, prvo moraš da je zaslužiš. Da se lepo ponašaš. Da radiš kako ja kažem. U suprotnom, ćuti. I ne zato što sam kreten, već je to bukvalno scena koju igramo, ali ova devojka ne igra po pravilima. Znala je tačno za šta se prijavljuje kada je prihvatila ovaj posao.

„Gledaj u pod“, zapovedam, ne gledajući je.

Čujem uzdah nezadovoljstva koji joj izmiče sa usana pre nego što skrene pogled na pod. Nadam se da se neće ponašati kao derište, jer to svakako nije moj stil, i to je jasno rečeno u aplikaciji.

Sledeća tri sata njene smene su praktično nepodnošljiva, ali ja sam džentlmen, pa je puštam da ostane. Ona mi donosi ručak, spušta svoje

raskošne sise na moje butine kada podignem noge tokom dosadnog konferencijskog poziva, pa čak zaslužuje i da je lepo pomazim po obrazu kada uspeva da bude potpuno tiha dok pišem mejl.

Ali postaje nemirna, i to vidim. Krajičkom oka, ponovo je uhvatim kako se duri, a kada spustim pogled, vidim je kako prevrće očima. To je to. Pružam ruku dole, hvatam je za vilicu i okrećem je prema sebi. Ona razrogači oči – nervozna je.

„Jesi li upravo prevrnula očima na mene?“, pitam kroza zube.

„Ne, gospodine“, promrmlja ona, a ja hvatam tračak uzbuđenja skrivenog ispod delikatnog drhtaja u njenom glasu. Da, ona je zaista derište.

Da volim da kažnjavam, ona bi to do sada zaslužila, ali čak i ja znam da je kazna upravo ono što ona želi. Zato, umesto da je položim preko svog krila ili da je nateram da mi sisa kurac zbog očiglednog nepoštovanja, kažem: „Ustani. Pokupi svoje stvari. Želim ti prijatan dan.“

„Ali...“

„Zbogom, Rita.“

Skrećem pogled s nje na svoj kompjuter, potpuno je ignorišući.

Ona odmaršira s prezrivim osmehom, obuva cipele, grabi kaput i lupa vratima dok izlazi. U trenutku kada nestane, biram Garetovo broje.

„Da pogodim. Nije ti se svidela“, kaže on umesto pozdrava.

„Sve vreme se samo durila. Da li muškarci zaista vole devojke koje se toliko dure?“

Garet se smeje na drugom kraju linije. „Nama se ne sviđa ono što većina muškaraca voli, sećaš se? To mi otežava posao, naravno, ali samo pokušavam da ti nađem pravu devojku, Emersone.“

„Izvini se Riti u moje ime i nikada više nemoj da je šalješ u moju kuću.“

„Dogovoreno.“

Na trenutak ćutimo dok pregledam mejlove od Megi o tome da su programeri ažurirali novu aplikaciju.

„To nije istina, znaš“, promrmljam dok listam njene poruke. Čujem šuštanje u pozadini, što znači da je Garet u autu.

„Šta nije istina?“, odgovara on trenutak kasnije.

Ljubav bez pravila

„Kada si rekao da se nama ne sviđa ono što većina muškaraca voli. Mislim da je naš ukus u velikoj meri u skladu sa većinom. Jedinствени smo samo po tome što se ne plašimo da tražimo.“

„Ne plašimo se da tražimo na zdrav način.“

„Baš tako.“

„Sutra ću ti poslati novu devojku“, kaže on trenutak kasnije.

„Ne moraš.“

On ogorčeno uzdahne. „Jesi li siguran? Deluje da si pod stresom. Sledeće nedelje imamo otvaranje kluba i gomilu investitora koje moramo da podmirimo, a država nam diše za vratom.“

Istina je – jesam pod stresom. A povrh svega što je Gareth upravo pomenuo, sin mi već četiri meseca ne odgovara na telefonske pozive. Ali i sama pomisao da moram da upoznajem novu nadurenu, potčinjenu partnerku izaziva mi dodatni stres.

„Mislim da ti i ne znaš šta želiš“, kaže on odsutno, a ja pogledam u telefon.

„Mislio sam da znam. Ove devojke žele da ih hvališ, ali ne žele to da zarade.“

„Negativna pažnja je i dalje pažnja“, odgovara on.

„A znaš da ne volim derišta.“

„Znam, Emerson. Ali moraćeš nekoj da daš priliku da te impresionira pre nego što je izbaciš. Dozvoli da ti pošaljem još jednu sutra. Ima dosta devojaka koje su spremne da rade šta god želiš.“

„Možda sledeće nedelje. Neka aplikacija bude otvorena.“

„Dogovoreno.“

Nakon što prekinem vezu s Garethom, pregledam gomilu pisama na svom stolu. Sve je uglavnom smeće, ali tu je jedna rukom ispisana koverta koja mi privlači pažnju. Otvaram je i pronalazim ček. Dve hiljade dolara od nekoga čije ime ne prepoznajem. U delu čeka za beleške piše *Depozit za stan 623*.

Treba mi minut da shvatim da je ovo Boova adresa. Ili je barem bila. Nisam ni imao pojma da se preselio, a kamoli da su depozit poslali meni. Zar se nije preselio kod te svoje devojke?

Sara Kejt

One koju mi nikada nije dozvolio da upoznam jer me se previše stideo, natmureno pomislim.

Ovo bi moglo biti dobro. Ako treba da mu vratim novac, moraće da dođe kod mene da ga uzme. Uzimam telefon i kucam kratku poruku, pokušavajući da ne zvučim tako očajno koliko se osećam.

Tvoj stanodavac mi je poslao vaš depozit. Sačuvaću ti ga. Dođi kad god ti zatreba.

Naravno, nema odgovora. Ceo ekran se gasi bez odgovora. Imam potvrdu od njegove majke da je barem živ i da je dobro, pa mogu da spavam noću. Samo bih voleo da ponovo razgovara sa mnom. Šteta je što cele nedelje nailazim samo na razočaranja.

Pravilo br. 3: Uvek radi kako ti se kaže – posebno kada to uključuje da klekneš ispred zgodnog tate milionera.

Čarli

„Ovo sigurno nije tačno.“

Kuća koju gledam je trospratna vila u španskom stilu sa negovanim palmama, lučnim prozorima i kaldrmisanim prilazom.

Kunem se da ću popizdeti ako se ispostavi da je dečko sa kojim sam se zabavljala u stvari pun kô brod. A mi smo bukvalno kopali ispod jastuka na kauču tražeći dovoljno novčića da bismo kupili takose za večeru. Nema šanse da njegov otac sve vreme živi *ovde*.

Izlazim iz auta, osećajući da ne pripadam ovom snobovskom komšiluku na obali, skidam pseće dlake sa svoje crne baršunaste suknje i hodam popločanim stepenicama prema ulaznim vratima. Odavde bukvalno čujem okean.

Ovo je smešno.

Ovaj tip verovatno trenutno briše dupe mojim čekom od hiljadu dolara.

Pozvonim na vrata, ali tridesetak sekundi niko ne odgovara. Obično bi mi laknulo što verovatno nisu kod kuće, i što sam pošteđena neprijatnog susreta i razgovora sa strancima, ali previše sam siromašna da bih osetila olakšanje. Treba mi keš.

Obećala sam Sofi da ću je odvesti na taj Anime festival u aprilu, a njen rođendan se bliži. Takođe, ne mogu da podnesem da zauvek živim u drvenoj kućici iza kuće moje majke.

Zato kucam ponovo.

„Dolazim!“, čujem sladunjavi glas i visoke potpetice kako lupkaju o tvrde kamene podove. Kada se vrata otvore, zagledam se u velike plave oči žene sa talasastom smeđom kosom i punim ružičastim usnama.

„Zdravo... Došla sam da vidim gospodina Granta.“

Ona se ukoči, razrogačenih očiju i otvorenih usta. Zatim spušta pogled na sat. „Oh, u redu... Nisam znala da dolaziš danas, ali u redu je. Uđi, uđi.“

Nije znala da dolazim? Nisam nikome rekla da dolazim ovde. Možda je Bo obavestio svoju porodicu da ću ja podići ček.

„Da li ste vi gospođa Grant?“, pitam. Poslednje što znam i što mi je Bo rekao jeste da su mu se roditelji rastali kada je još bio beba, ali pretpostavljam da je moguće da njegov otac ima novu ženu za koju nisam znala.

Smeh joj izbija kroz usne dok odmahuje glavom. „Bože, ne. Samo mu pomažem danas. Trebalo bi da se vrati svakog trenutka. Možeš ga sačekati u kancelariji.“

„U redu, hvala“, promrmljam, dok je pratim kroz prostranu dnevnu sobu sa visokim plafonima i mermernim podovima do otvorenih francuskih vrata na drugoj strani. Ona vode do velike kancelarije sa zatvorenim balkonima koji gledaju na okean. Na trenutak ostajem bez reči dok gledam u nepregledno plavetnilo.

„Opa...“, šapućem, zaustavljajući se na vratima.

„To je slatka odeća“, kaže žena, gledajući u moj potpuno crni komplet. Nosim providnu majicu dugih rukava sa Petar Pan kraginom, crnu baršunastu usku suknju, hulahopke i, kao finiše, crne martinke.

„Hvala“, odgovaram sa osmehom.

„Drugacije je, ali mislim da će mu se dopasti.“

„Šta?“, pitam, ali zvoni joj telefon, pa ona odlazi. Dok odgovara na poziv i brblja o nekim poslovnim stvarima na koje se trudim da ne obraćam pažnju, ja vijugam po sobi, posmatrajući kako je uređena. Nešto mi je čudan njen komentar o tome da će mu se svideti moja odeća. Da li se